

Оксана Загаєвська

КОЛЕСО ЧАСУ

Поезії

Видавництво
“ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ”

2015

УДК 812.161.2
ББК 84(4Укр)6
3-14

Загаєвська О.
3-14 Колесо часу. Поезії / О. Загаєвська. – Рівне :
Волин. обереги, 2015. – 48 с.

ISBN 978-966-416-403-7

У своїй новій збірці авторка намагається по-новому переосмислити життя людини, показати його світлі та темні сторони; наголосити на його цінності та швидкоплинності.

Видання розраховане на широке коло читачів.

УДК 812.161.2
ББК 84(4Укр)6

© “Волинські обереги”, 2015
ISBN 978-966-416-403-7 © О. Загаєвська, 2015

МИТЬ, ЗУПИНИСЯ!

Мить, зупинися! Ти – чудова!
Реальна і немов казкова.
Ти – довга і така коротка.
Гірка та водночас солодка.
Ти – вірна і таки зрадлива.
Нещасна є ти і щаслива.
Сумна і радісна буваєш.
Керунку ти собі не маєш...
Хоч різна ти і невловима –
Жадана є й мені любима.

«ДРІБНИЦЯ»

Не вистачає «дрібниці» –
молодості немає.

Юрій Ряст

Та й справді – не вистачає.
А може, вона ще прийде?
Поблудить десь, погуляє,
Мудрості наживе...

А може, мене шукає?
В дорозі десь забарилась.
На самоті страждає,
У часопросторі збилась...

І де це її шукати?
І по яких світах?
А може, треба збирати
Розсипану по роках?

Ви скажете – «Це дурниці,
Не може такого бути,
Ніхто ще не зміг «дрібницю»
Назад собі повернути».

А я вам скажу відверто –
«Вона ще до мене прийде!
На неї чекатиму вперто.
Ще пам'ять її поверне».

Дивлюсь на фото, де мені шістнадцять,
Й не вірю, що це я така була.
І дивиться на мене ще знайома панна,
Та водночас якась таки чужа.

Життя вирує, шумить, буяє...
Коли скінчиться – ніхто не знає.

Годинник йде, доганяє ро́ки.
Ніхто не злічить ті дивні кроки.

Роки летять... зупинити важко...
На серці сумно, тривожно, тяжко.

Життя земне є таке коротке...
Веселе, болюче і гірко-солодке.

Життя не запитує, скільки тобі ще жити;
Воно живе, працює й радіє за кожну мить...

Чому ж перестав ти сьогодні творити?
А ще молодий... Як же думаєш далі жити?

НАВІЩО ЧЕКАТИ?

Навіщо чекати щастя? – живи.
Навіщо чекати любови? – люби.
Навіщо шукати втіху? – втішайся.
Навіщо шукати зізнань? – зізнайся.

Навіщо чекати миті? – роби.
Навіщо чекати музи? – твори.
Навіщо шукати дива? – дивуйся.
Навіщо шукати красу? – милуйся...

Навіщо чекати... чекати... чекати...
Навіщо втрачати
й нічого не мати?

КОЛЕСО ЧАСУ

Колесо часу вперед крутить:
від хвилини до хвилини,
від години до години,
від дня до дня...

Летить життя.

Колесо часу вперед крутить:
від весни до весни,
від літа до літа,
від пори до пори...

Пролітають роки.

Колесо часу, зупинись! Зупинись!
На хвилини щастя задивись...

Людську долю треба пожаліти.
Дай хоча би трішки порадіти.

Дні проходять, дні минають.
Люди щастя знов чекають.
Люди бігають... шукають...
То знаходять, то втрачають.

Дні летять, вже їх не видно...
Хтось поглядає завидно –
В когось дача і машина,
В когось жінка і дитина.

Хтось успішний і красивий
І, напевно, є щасливий.
Хтось коханий і жаданий,
І постійно кимсь чеканий...

Дні летять, біжать галопом –
Рік за роком, рік за роком...
Хтось спинився, хтось шукає,
Хтось знаходить, хтось втрачає.

Рік як день... день як рік.
Зупинився комусь час,
Не зловити комусь вік.
Хтось чекає перемін,
Хтось шукає тишу...
Не догодиш людям всім.
Ну а я...
хоч вірша допішу.

ГРА СЛІВ

(гра життя)

Шумить життя,
Щемить життя,
А далі буде невідоме...

Щомить життя
Ще мить життя,
А далі буде незнайоме...

Було життя,
Жило буття,
А далі буде несвідоме.

Все почалось,
Все закрутилось,
Завирувало,
Загуло,
Задивувало
І... спинилось.
Ніби його і не було.

Життя прекрасне
і класне.
Воно дивує
й чарує.

Радій! Люби!
Будь достойним!
Живи пристойно.

Життя –
це запрограмований сон.

Я ніби сплю... і ніби прокидаюсь.
У сні живу... у сні і просинаюсь.
Який це день? А рік? А який вік?
В сонливості ще й жити намагаюсь.

Рано чи пізно – треба вставати!
Рано чи пізно – треба починати!
Рано чи пізно – треба любити!
Рано чи пізно – треба творити!

Буде чи не буде...
Було та загуло...
Теперішнє настало!
Лови, щоб не втекло.

«Життя прожить – не поле перейти» –
Колись бабуня так казала.
Життя, яке йде без мети,
Подібне кораблю, що без штурвала.

Життя прожити не так легко,
Воно не встелене квітками.
Мету свою знайти нелегко.
Дорога буде з колюхами.

Щасливий той, хто зустрічає
Мету високу й непросту.
І гідний той, хто досягає
Важкодосяжну ціль святу.

Життєва нива довга дуже.
Її вимірюють роками...
А ти мету досяг вже, друже?
Гідність не замінить грошами.

Бувають злети,
Бувають падіння.
Буває – нещастя
Пустить коріння.

Бувають веселки,
Бувають негоди.
Буває, не хочеться
Жить від втоми...

Бувають сльози,
Бувають і квіти...
Та треба і «добре»
Й «погане» любити!

Крок. Роблю крок вперед.
А може краще назад?
Чи вистачить сили?
Підводжусь. Іду.
Прямую щосили.
Вперед... Вперед!
А може стою на місці?
Чому ж мої ноги занили?
Чим жили мої завинили?
Вперед... Вперед!
А може краще назад?
Хіба це важливо?
Іти вже неміло.
Напевно вже краще лягти.
Несила життя це тягти.

**ВТЕЧА
У КВІТКОВУ
НІРВАНУ**

Закрию лице долонями,
Закутаюсь в сяйво квіток.
Заповню душу осоннями,
Замкну думки на замок.

Сховаюсь від світу і бруду,
Сховаюсь від простору й меж.
Сміятись і плакати не буду,
Стогнати і дихати теж.

Шершаві ключі,
Криваві мечі,
Колючі м'ячі
Канючать вночі.

Темнючі ліси.
Страшнючі біси
Покрали всі сни,
Прокляли всі сни.

Злякалися сни,
Сховалися сни.
Безсоння ряснить,
Безсоння не спить.

Машини і люди
Кудись летять,
Кудись в нікúди
Завжди біжать.

Небо на місці...
Спішить й бісеня.
Я на доріжці,
Де бог – біготня.

КАЙДАНИ СУЧАСНОСТІ

Сиджу закутана в одіяло;
Все мрію про тепле осоння.
Мені знову літа замало,
Мене знову мучить безсоння.

Хотілося б зникнути, розчинитись
(хоча би на два-три дні);
Розслабитись, снів надивитись...
Та де там... усе в суєті...

Холодний світанок, понурі проблеми.
Думки про минуле, майбутнє, сьогоднішнє...
Обрізані крила, завислі антени.
Занудне усе й непригоднішнє.

Куди заховатись? Втекти від завчасності?
Від суєтливої пунктуальності?
Ритм і комфорт – кайдани сучасності,
А воля – в неволі шикарності.

ВІЧНІ ІНСТИНКТИ

Нічого не змінилось –
Є ті ж самі інстинкти.

Страх голоду і смерти
Хто зможе подолати?
Працюємо, щоб їсти;
Їмо, щоб не вмирати.

Де люди... де тварини...
Хіба їх відрізнити?

За сімома замками
Лібідо не сховати.
Його ніхто ніколи
Не зможе відібрати...

Нічого не змінилось –
Є люди... є інстинкти.

Ой, ти доле, моя доле недолуга.
А була колись ти вірная подруга...
І любити, і страждати вже несила.
Я тепер як пташечка безкрила.

Ой, ти доле, моя доле пересіяна.
Ти морозними вітрами перевіяна,
Ти холодними снігами переметена,
Ти бідую – самотою переплетена.

Ой, ти доле, моя доле нещаслива.
Чом любов твоя нещира і зрадлива?
Чом ти квітнеш лише пустоцвітом?
Чом не дружиш ти із теплим літом?

Ой, ти доле, моя доле невесела...

МОЯ САМОТНІСТЬ

В майбутнє дивитись сумно –
одна самотність.
Минуле згадувать журно –
лише самотність.

Живе ще теперішнє.
Воно як і я – горе-горішнє.
Рутина-самотина його з'їдає.
Отак життя моє і проминає...

А самотина далі гарцює,
Не бачить нікого й не чує.
Ні серця вона не має,
Ні болю не відчуває.

В майбутнє дивитись сумно...

СТАРЕ ВІКНО

Живе в моїй душі вікно старе,
Яке було колись красиве й молоде,
Яке було колись щасливе і веселе...
Тепер стоїть самотнє й безжиттєве.

І довго так стоїть пусте вікно...
Не пам'ятає як раділо, як жило.
Не хоче вже нікого більш любити,
Не має сили все погане відпустити.

Та досить! Треба прочинить німе вікно!
Воно своє життя вже віджило.
Зоставить спогади у ящику на дні.
Впустити літечко і враження нові.

За вікном, за старим, за вікном
Холоди, холоди й холоди.
За вікном, за старим вікном
Все біжать і біжать роки.

За вікном, за малим, за колишнім
Все старіє й летить в далину...
Вітер хмароньку сиву колише
І чекає на срібну зиму.

Безсонні очі
Не сплять щоночі.
Безсонні ночі
Не бачать сні.

Затемні ночі,
Зачорні очі.
Не хочуть жити
Й любить краси.

На душі сьогодні препаскудно.
Водночас і дуже боляче, і нудно.
Страхітливо, і тривожно, й гидко.
Знов депресії кінця не видко...

Де беруться злі та чорні думи?
Хто відкрив страхів великі тлуми?
Чом не хочеться радіти й жити,
Як любов у серці запалити?

Господи, Ти все про мене знаєш;
Ти завжди мене і любиш, і чекаєш.
Допоможи цей день гідно прожити,
Сили дай усе погане відпустити.

СІРІ МИШІ

І чим це я гірша за інших?
Живу собі так, як всі...
Маленька, надіюсь на більших;
Закручена в суєті.

Борюся із павутиною
Сірих-пресірих думок.
Натомлена, сплю під шпариною;
Не тягнуся до зірок...

Ви скажете – «Сіра мишка ти!».
Хай так! Не ображусь на вас.
Бо білі ворони вже вимерли,
Зрівняла зневіра і час.

ПРАВДА-ГІРЧИЦЯ ПРО МОЮ МИСКУ

Я – кругло-пластмасова форма.
Я – правильно підкрашена норма.
Усе, що є в світі, вливається.
Усе, що в рекламі, впихається.

Я – коло, підвладне потребам.
Я – ємкість, придатна затребам.
Зачовгана часом належності,
Спорожнена плином залежності.

Я – гнучко-слухняна форма,
До болю спланована норма.
Я – річ, без душі і без тіла.
Спрацьована вщент, затверділа.

ХАМЕЛЕОН

Між вільними – вільна,
З невільними – невільна;
Між лихими – зла...
Чи не хамелеон я?

Між вірними – вірна.
З невірними – невірна,
Між добрими – свята.
А де ж тоді Я???

ЧОРНОБИЛИНКА

Не сплю і сплю... їм і п'ю...
Живу, як та тваринка.

Життя і щастя не несу
...як чорнобилинка.

Хтось не має і чуже забирає;
Хтось неситим оком до сусіда заглядає.
Хтось ніколи не працює і грабує,
Над покривдженими й бідними панує...

Хтось не має і в праці шукає,
Хтось за чесні гроші Бога прославляє.
Хтось завжди шукає і знаходить,
Та ніколи добра й правди не пошкодить...

Хтось живе й нечесний хліб жує;
За копійку своїх друзів продає.
Хтось ховається, мов той хамелеон,
Й підмасковує під «чистий» мільйон...

Як живеш, мій друже, зараз ти?
Чи нема в руках у тебе брудноти?
Не святі ми... у гріхах живемо...
Але ж грошей на той світ не заберемо.

БІЛЕ І ЧОРНЕ

Біла-пребіла ворона,
Чиста, мов білий сніг...
Чорна-пречорна ворона
Лишає забруднений слід.

Вітер то є, то вщухає.
Чорне і біле крокує...
Добро знов сліди залишає,
А зло їх під себе маскує.

Господи, як далі мені жити?
Я не знаю... шлях мій покажи.
Допоможи усім усе простити
І з Тобою знову далі йти.

Допоможи і дай для мене сили
Все залишити, що душу тяготить.
Й ті гріхи, які від Тебе віддалили,
Допоможи в ЛЮБОВІ всі спалить.

ВІЧНА ЛЮБОВ

Я буду сміятись
й казати –
«Любові немає».

Я буду ридати
й мовчати...
«Любові немає».

Я буду сміятись і плакати,
Плакати й знову сміятись...
Та мушу вам щиро зізнатись –
«Куди ж від любові сховатись?».

ЛЮБОВ ВІЧНА!!!
Вона була, є...
і ЗАВЖДИ буде!!!

ПРАВДА

Пряма	Міцна
Некрива	Негнила
Хвилює	Будує
Не зславлює	Не спалює

Гірка	Свята
Нелегка	Непроста
Шокує	Лікує
Не зранює	Не здавлює

Жива	Стійка
Небрудна́	Нехитка
Простує	Гартує
Не зманює	Не зламує

ПРАВДА

Не квилить
Не кривить
Не скиглить
Не скривить

НІКО́ЛИ

Мовчання – золото.

Народна мудрість

НІКОЛИ – не скаже ніколи,
Нікому не скаже ніколи.
Нехай би, які там приколи,
Нехай би, які там уколи.

НІКОЛИ – смачніше від «ко́ли»;
НІКОЛИ мовчить як ніколи.
І навіть як чує наколи,
І навіть як судять наркоми.

НІКОЛИ не квилить ніколи,
Не сипле словами в офшори.
І стид не ховає за штори...
Бо вмiє мовчати НІКОЛИ!!!

ДУМКА

Думка рухає вперед
Думка зупиняє
Думка розуму портрет
Далеко літає

Думка творить чудеса
Думає, дивує
Думка в кожного своя
Дорогу мудрує

Думка – диво надлюдське
Дари оживляє
Долю у руках несе
Душу прикрашає.

Слава має присмак гіркоти.
Та й приємною буває не завжди.
Гіркота ця дивна та солодка,
Може й заколоти, наче голка.

А ще має (як медаль) дві сторони.
Так що, друже, ти за нею не біжи.
Ще набачишся усього у житті...
Слава чесна загартована в вогні.

Як захоче, то прийде колись сама.
Лише б не набратися гріха...
Я тобі по совісті зізнаюсь –
Слави вже ловити не стараюсь.

*Мене б не було,
якби не було музики.*

Тарас Петриненко

Без музики я жити не можу,
Вона надихає мене на життя.
І в слушні хвилини розрадить, допоможе
Забути все горе, тривогу, буття.

Я з нею співаю, танцюю, кохаю.
Я з нею і плачу, й сумую, й страждаю.
І серце своє звеселяю,
і горе своє забуваю...

Без музики себе вже не уявляю.

Ну то й що, що тепер хмурно?
Сонечко ж на небі буде?!

Ну то й що, що тобі сумно?
Завжди так в житті не буде.

Це нічого, що ти плачеш.
Прийде час для твого сміху.

Може й зараз горе бачиш...
Час настане і на втіху!

Сльози – краплини моря
Сльози – ліки від горя
Сльози – коштовні перлини
Сльози – частинки людини
Сльози – живильні іскринки
Сльози – душі намистинки

Сліз не потрібно боятись;
Від почуттів не сховатись.
Не стримуйте їх, не ховайте.
Не здавлюйте сліз! Оживайте!

Маски вітаються
Маски в'їдаються
Маски знімаються
Й знову вдягаються

Маски сміються
Маски клюються
Маски псуються
Й знову снуються

Маски повсюдні
Маски прилюдні
Маски вселюдні
Й завше облудні.

*Наші земні перегородки,
як правило, до небес не дістають.*

Ділимо те, що на небі не ділиться.
Будуємо стіни міцні, конфесійні.
Мудруємо так, що і в дурість не ліпиться...
То храми духовні чи релігійні?

Перегородки ставим броньовані.
Двері в церквах на замки закриваєм.
Ще й лабіринти маскуєм шифровані...
Війни релігій хіба ж подолаєм?

Рвемо Господню любов на частиночки.
Божую мудрість разом не збираємо.
Вказуєм всім на гріховні пилиночки,
Свої ж не завжди й помічаємо.

Ми вже й навчилися критикувати.
Болото ж своє кулик завжди прихвалить.
Вмієм братів своїх влучно картати...
Війна ж ненависна нас скоро задавить.

БІДА

Біди шукати не треба,
Вона і сама прийде.
Це звичка її та потреба,
Ще й друзів своїх приведе –
Хворобу, смерть і нещастя,
Самотність, відчай, тривогу...
Біду пережити за щастя;
Тікати ж немудро в негоду.
Біда не складає зброю,
Частенько на всіх полює.
Життя – це її поле бою.
Та все ж вона нас гартує.

Ніч ходить навшпиньки –
Не можу почути кроків.

День біжить галопом –
Не можу наздогнати.

Життя минає швидко –
Не вмію зупинити.

Смерть душі приходить непомітно –
І це найстрашніше!

ПОЛІТИКАНСЬКА ЧУМА

За тінь свою сховатись неможливо
І не втекти від Бога та сумління.
Досягнення, багатство... не важливо;
Політики ще гризтимуть каміння.

Богобоязливість нині рідкість,
Тепер шукають, де б схитрити.
Намножилась політиканська міткість;
Навчилися хама нас дурити.

Та Господа ніяк не обманути,
Бо Небо бачить все і всіх;
І кари лютої злодюгам не минути.
Брехня та здирство – немаленький гріх.

Чи то парламент України,
Чи може група із лобістів...
Патріотизм ще є в країні?
Чи лиш продажність комуністів?

Чи то у моді тепер хамство,
Чи може світ перевернувся...
Намножилось політиканство;
Нарід від правди відвернувся.

Голосить ненечка Вкраїна.
Та хіба хтось її ще чує?
Повсюдно мафія зміїна,
Кругом корупція царює.

Двомовність – це пастка,
Ярмо рідній мові;
Це злісна пухлина,
Метастаз у слові;
Це яма катівні,
Вросійщений кліщ;
Це чіп ядовитий,
Це путінський ніж.

Прийшов ЧАС.
Нарешті!
Оце так подія!

Довго ж ти ходив, часе.
Находив дві тисячі років,
Та ще й з гаком.

Спочинь трішки.
Он і нічка надходить.
Темно... Куди підеш?

Лягай. Виспишся.
Сили наберешся.
Століттями ж не спав.

Лягай, солоденький.
Чого летіти?
Куди спішити?

Отакої! От халепа.
Не втримала.
Втік. Не попрощався.

Стій! Сяку-таку
Твою маму.
Стій, проходимцю!

І коли ти нарешті
Зупинишся?
Коли повернешся?

Я може б помолодшала
На рік-два.
А так... Ох, і втомилася...

Та йди-йди.
Щоб ти не вернувся.
Хіба ж тебе хто зупинить?!

КАЛЕНДАР ЖИТТЯ

Переверну календар догори дном,
А ще краще – порву на частини.
Почну жити заднім числом.
Яка різниця, які там години?

Відлік часу тяжіє і давить.
Як звільнитись? Як відірватись?
Хоч не хоч, а своє він править...
Від старості сивої не сховатись.

Бо це ж і я – частинка часу;
Вирвати легко – раз і нема.
Листочок висить до пори – до часу...
Аби лиш прожити життя не дарма.

ЗМІСТ

Мить, зупинися!	3
“Дрібниця”	4
“Дивлюсь на фото, де мені шістнадцять...”	5
“Життя вирує, шумить, буяє...”	5
“Життя не запитує, скільки тобі ще жити...”	6
Навіщо чекати?	6
“Життя – це ціла серія хвилин..”	7
Вартовий	7
Колесо часу	8
“Дні проходять, дні минають...”	9
“Рік як день... день як рік...”	10
Гра слів	10
“Все почалось...”	11
“Життя прекрасне і класне...”	11
“Я ніби сплю... і ніби прокидаюсь...”	12
“Рано чи пізно – треба вставати!..”	12
“Буде чи не буде...”	12
“Життя прожить – не поле перейти...”	13
“Бувають злети...”	14
“Крок. Роблю крок вперед...”	15
Втеча у квіткову нірвану	16
“Шершаві ключі...”	17
“Машини і люди...”	17
Кайдани сучасності	18
Вічні інстинкти	19
“Ой, ти доле, моя доле недолуга...”	20
Моя самотність	21
Старе вікно	22
“За вікном, за старим, за вікном...”	23

“Безсонні очі...”	23
“На душі сьогодні препаскудно...”	24
Сірі миші	25
Правда-гірчиця про мою миску	26
Хамелеон	27
Чорнобилинка	27
“Хтось не має і чуже забирає...”	28
Біле і чорне	29
“Господи, як далі мені жити?..”	30
Вічна любов	31
Правда	32
Ніколи	33
Думка	34
“Слава має присмак гіркоти...”	35
“Без музики я жити не можу...”	36
“Ну то й що, що тепер хмурно?..”	37
“Сльози – краплини моря...”	38
“Маски вітаються...”	38
“Ділимо те, що на небі не ділиться...”	39
Біда	40
“Ніч ходить навшпиньки...”	40
Політиканська чума	41
“Чи то парламент України...”	42
“Двомовність – це пастка...”	42
“Прийшов ЧАС...”	43
Календар життя	45

Літературно-художнє видання

Оксана ЗАГАЄВСЬКА

КОЛЕСО ЧАСУ

Поезії

Підписано до друку 28.10.2015 р. Формат 70х100 1/32.

Папір офсет. Гарнітура “MySl”. Друк офсет.

Ум. друк. арк. 1,93. Наклад 200 пр. Зам. 57.

Видавництво “Волинські обереги”.

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб’єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Надруковано в друкарні видавництва “Волинські обереги”.